

[Socialministeren]

undersøge, om betingelserne for ydelse af hjælp er til stede.

Til en person, der befinder sig uden for sin opholdskommune, kan der dog efter bistandslovens § 10, stk. 4, ydes øjeblikkelig hjælp af det stedlige sociale udvalg.

Dette er en praktisk regel, der har til formål at sikre, at der altid vil kunne ydes en begrænset hjælp til en person, der befinder sig i en akut nødsituation, uanset hvor i landet den pågældende opholder sig. Når hjælpen ydes af det stedlige sociale udvalg, vil muligheden for kontrol med, om betingelserne er opfyldt, naturligvis være ringere, end når hjælpen ydes af det sociale udvalg.

Dette indebærer dog ikke, at det stedlige sociale udvalg helt ukritisk kan udbetale kontanthjælp. Der må i hvert enkelt tilfælde i rimeligt omfang foretages en undersøgelse af, om betingelserne for hjælpens ydelse er til stede.

Det skal understreges, at der, såfremt der udbetales kontanthjælp på grundlag af urigtige oplysninger, er tale om socialbedrageri, der er strafbart såvel efter bedrageribestemmelsen i straffelovens § 279 som efter bistandslovens § 21, ligesom der efter bistandslovens § 25 gælder en ubetinget tilbagebetalingspligt i sådanne tilfælde.

I anledning af et konkret tilfælde af socialbedrageri udsendte socialministeriet i begyndelsen af 1978 en SM-meddelelse, hvori social- og sundhedsforvaltningerne opfordres til at overveje, hvad der kan gøres for at modvirke fremtidige tilfælde af socialbedrageri ved hjælp af urigtige oplysninger f.eks. om bopælen.

På foranledning af pressens omtale af hjælp til undvegne fanger har socialministeriet netop anmodet rigspolitichefen om nærmere oplysninger om problemets omfang med henblik på en overvejelse af, om der er grundlag for at foretage yderligere.

Spm. nr. 262

Til *socialministeren* (16/2 82) af:

Agnete Laustsen (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at bistandskontorerne ikke udbetaler understøttelse til flygtede fanger fra fængslerne?»

Begrundelse

Kriminalkommissær A. Bjerrum siger til Jyllands-Posten søndag den 15. februar 1982, at det er almindeligt kendt, at flygtede fanger får bistandshjælp. Han anfører som årsag, at bistandskontorerne ikke kontrollerer, om den adresse, som klienterne opgiver, svarer til den, de er tilmeldt på i folkeregisteret.

Den manglende kontrol medfører, at de flygtede fanger uden økonomiske problemer kan holde sig skjult i måneder, og der er samtidig tale om et misbrug af statens midler. Der må derfor foretages kontrol af udbetalingerne, så kun personer, der er berettiget dertil, får økonomisk hjælp.

Besvarelse (22/2 82):

Socialministeren (Bent Hansen):

Efter bistandslovens regler forudsætter ydelse af kontanthjælp, at den person, der søger hjælpen, er ramt af en »social begivenhed«, f.eks. arbejdsløshed, og derfor er afskåret fra at skaffe det fornødne til eget eller familiens underhold.

Hjælpen ydes normalt af opholdskommunen, der både har mulighed for og pligt til at undersøge, om betingelserne for ydelse af hjælp er til stede.

Til en person, der befinder sig uden for sin opholdskommune, kan der dog efter bistandslovens § 10, stk. 4, ydes øjeblikkelig hjælp af det stedlige sociale udvalg.

Dette er en praktisk regel, der har til formål at sikre, at der altid vil kunne ydes en begrænset hjælp til en person, der befinder sig i en akut nødsituation, uanset hvor i landet den pågældende opholder sig. Når hjælpen ydes af det stedlige sociale udvalg, vil muligheden for kontrol med, om betingelserne er opfyldt, naturligvis være ringere, end når hjælpen ydes af det sociale udvalg.

Dette indebærer dog ikke, at det stedlige sociale udvalg helt ukritisk kan udbetale kontanthjælp. Der må i hvert enkelt tilfælde i rimeligt omfang foretages en undersøgelse af, om betingelserne for hjælpens ydelse er til stede.

Det skal understreges, at der, såfremt der udbetales kontanthjælp på grundlag af urigtige oplysninger, er tale om socialbedrageri, der er strafbart såvel efter bedrageribestemmelsen i straffelovens § 279 som efter bistandslovens § 21, ligesom der efter bistands-